

2015. április 5. – Húsvét vasárnap – Jn 20,1-9 – Újra a tanítványokkal...

Miután Jézus meghalt a kereszten, tanítványai nem kerestek vigaszt abban a gondolatban, hogy három nap múlva minden rendben lesz. Épp ellenkezőleg, amikor az asszonyok – akik azért keresték fel a sírt, hogy befejezzék a temetési szertartást – jelentették Jézus testének eltűnését, az apostolok a korszakra jellemző férfiúi felsőbbrendűségük tudatában teljes hitetlenségüknek adtak hangot. Sőt, az asszonyok szavait „badarságnak” tartották! Nem ismerte fel Jézust a két emmauszi tanítvány, de az apostolok sem, amikor Jeruzsálemben először megjelent közöttük. Még a galileai hegyen is akadt kételkedő tanítvány.

Olyan emberek, akiket előre figyelmeztetett karizmatikus Mesterük a tragikus eseményre, vajon miért mutattak ilyen fokú kétséget a tragikus események után? Eszükbe juthatott volna az, amiről oly gyakran hallottak Jézustól!

Az egymásnak sokszor ellentmondó húsvéti eseményleírások, az apostolok viselkedése problémákat vet fel bennünk: Vagy az volt a helyzet, hogy Jézus nem mondta meg előre, mi lesz vele – és így a tanítványok gyáva magatartása természetes kétségbeesésből, gyengeségből, zavarodottságból fakad. Vagy figyelmeztette őket – de ez esetben az apostolok dicstelen viselkedése megmagyarázhatatlan. Valójában az események leírása az evangéliumok szerzőinek műve: valamiféle magyarázatot igyekeznek összeállítani a „megmagyarázhatatlan” eseményre. Az előrejelzéseket, a prófétai szövegeket apologetikai céllal említik.

A húsvéti híradás nem az oknyomozó történetírás eredménye. Nem is ezt várjuk tőle...

Az események lényege az, amit az akkori tanúk így fogalmaztak meg: „Jézus feltámadt”. Valami olyan nagy esemény történt, ami megváltoztatta az elkedvetlenedett, reményvesztett embereket, akik emiatt újragondolták meghívásukat, elkötelezett küldöttek, az életük árán is az örömhír továbbadói lettek.

A 21. század embere számára, ha rendelkezik némi spiritualitással, nem tűnik kudarcnak Jézus műve. Az általa megfogalmazott vallásos alapállás lényege a sürgető érzés, amely az eszméket azonnali cselekvésre váltja. A tanítványok a keresztre feszítés után átélték, hogy Mesterük élete, üzenetének értelme nem tévedés. Saját karizmatikus tetteik, amelyeket Jézus nevében végeztek, meggyőzte őket, hogy Krisztusuk él, rajtuk keresztül tevékenykedik. Számukra Jézus feltámadt a halálból...

Számomra mi a húsvéti hit lényege? Hiszem ugyan, hogy Jézus testestül feltámadt, de életvitelem ez mit sem változtat? Tudom-e, hogy Jézusnál a hit a tanításának igaznak tartását és az ahhoz való hűséget jelenti? Nem ez lenne-e a legfontosabb?...

Horváth József, Tata